

THE STORY OF A PICTURE

(Trần Nghi Âu Cơ)

"Happiness, contentment is here everywhere, in our hands and in the present. So why do we look for it in distant places only to receive agonizing loneliness?"

If my house was burning and I had to grab the things I most value, it would be my laptop, my journals, and this photo. This young man—I call him a young man even though he would be over 65 if he were still alive—taught me the meaning compassion and love. Even with the years between us, the generations, the hazy border between between life and death, I feel like I know him. It is because of him that I fell in love with the beauty of unrequited love; it is because of him that the protagonists in my stories, as of this point, will never experience reciprocated love.

This young man was in love with my mother over forty years ago. That girl—with the face that so often gets mistaken for mine—was my mother. The photo was taken four months before he marched onto a crop field somewhere in Central Viet Nam with his men and a mine blew him to pieces. He and my mother wrote letters to each other while he was in the war. She sent him books and he told her stories about his men. His letters were the first Vietnamese things I've read and understood completely. When I finished, I was a sappy emotional mess.

It's completely incomprehensible to me how someone his age—only a year older than I am now, 25—could have such compassion in the midst of war. How he could have such forgiveness for the “enemy.” How he could recognize them as his brothers, saying how they were all children of ÂU CỐ. When I feel most hopeless, when writing and even books can't pull me back up, I read his letters and talk to him. (Does that make me crazy?) His words became my words, his dreams became my dreams, his compassion became mine. I don't usually share his photo with people. It's like that one scene in Saving Private Ryan when Captain Miller says memories of his wife are ones “he keeps just for himself.” It has been the same with me.

But I think it's time I shared him with the world. Actually him, instead of representations of him in my stories.

These days, the world needs more compassion such as his.

[]

CÂU CHUYỆN VỀ MỘT TẤM ẢNH

(TTBG chuyển Việt ngữ)

"Niềm vui, hạnh phúc chỉ hiện diện chung quanh, trong tầm tay và ở hiện tại. Vậy thì tội gì phải kiếm tìm xa xôi để rồi chỉ nhận lấy những cô đơn ray rức?"

Nếu căn nhà tôi bị cháy và tôi phải tóm gom vật gì tôi yêu quý nhất thì đó sẽ cái máy vi tính nhỏ, những cuốn nhật ký, và tấm ảnh này. Người thanh niên trong ảnh --tôi gọi anh ta là "thanh niên" dù rằng anh sẽ 65 tuổi nếu còn sống-- đã dạy tôi ý nghĩa của lòng trắc ẩn và tình thương. Ngay giữa hai chúng tôi đã có quãng cách thời gian rất dài, những thế hệ, cái bờ mép mơ hồ giữa sự sống và cái chết, tôi cũng cảm thấy rất gần gũi anh. Bởi từ anh mà tôi đâm ra yêu cái đẹp của một tình yêu vị tha, không đòi hỏi; cũng từ anh mà những nhân vật chính trong các câu chuyện tôi viết, ở thời điểm này, sẽ không bao giờ trải qua một tình yêu đáp trả của người được yêu.

Bốn mươi năm xưa, người thanh niên đã yêu mẹ tôi. Cô gái đó --với khuôn mặt rất giống của tôi-- là mẹ tôi. Tấm ảnh được chụp bốn tháng, trước khi anh ra chiến trận ở vùng Miền Trung nước Việt với các đồng bạn và một quả mìn đã xé nát thân anh thành từng mảnh. Anh và mẹ tôi đã gửi cho nhau những lá thư trong lúc chiến tranh. Mẹ tôi tặng anh những cuốn sách và anh kể mẹ tôi nghe những câu chuyện về các chiến hữu của mình. Những lá thư anh chính là những giọng chữ tiếng Việt đầu tiên tôi đã được đọc và hiểu trọn vẹn. Lúc đọc xong, tôi đã khóc suốt suốt trong tâm trạng rối loạn.

Với tôi, thật là khó hiểu, làm sao một người chỉ lớn hơn tôi một tuổi --(lúc này)-- lại có được tâm lòng thương người dường ấy ngay giữa lúc chiến tranh tàn khốc. Cái cách anh đã tha thứ cho "kẻ thù". Cái cách anh nhận định họ như những người anh em, và bảo rằng anh và họ cũng chỉ là những người con của Bà Mẹ Âu Cơ. Khi tôi rơi vào tâm trạng thất vọng mà cây viết và những quyển sách không thể kéo tôi lại được thì tôi đọc những lá thư anh và trò chuyện cùng anh. (Tôi có điên không?) Những lời thư, những mơ ước của anh trở thành mơ ước của tôi; lòng trắc ẩn trong anh cũng hiện hữu trong tôi. Tôi không thường đưa tấm ảnh anh cho người khác thấy. Điều đó giống như một cảnh trong phim Saving Private Ryan khi Đại úy Miller bảo rằng những kỷ niệm về vợ ông là những thứ "ông chỉ giữ riêng cho chính mình". Với tôi cũng là như vậy.

Nhưng bây giờ chính là lúc tôi phải đưa anh ra cho mọi người biết. Thật sự là anh, thay vì những lời miêu tả về anh trong những câu chuyện của tôi. Thời buổi này, thế giới cần nhiều người có lòng nhân như anh ấy.

[]